

сота на тънещия въ небосвода димъ и сѣнката му върху бѣлата снѣжна пелена („Въ полунощи“); забавлява го играта на сѣнкитѣ — призрачната имъ лекостъ и мекота („Майския месечко“).

Последнитѣ пейзажи, както и редъ други, между които особено изпъкватъ „Спи езерото“, „Вѣчерни сѣнки“ и „Селски църковенъ дворъ“, сж изплетени сякашъ отъ въздушни нишки. Въ тѣхъ е разкрита гальовната поезия на тишината и здрачевината:

Вечерни сѣнки несѣтно
во сѣнка една се слѣха.
Тѣнатъ и глѣхнатъ звуци
во тишината плаха.

Пѣсенъ отнейде се чува.
Пѣсенъ ли, стонъ ли сепнатъ? ...
Приказка тъмна линитѣ
тъмно въ тъмата шепнатъ.

Само една строфа отъ „Селски църковенъ дворъ“ :

Гробове, въ трѣва обрасли дива,
тъмно глѣхнатъ въ привечерний часъ;
тукъ-таме чернѣй иконостасъ
и кандилце трепка мълчаливо.

Славейковъ използува природата и като алегориченъ образъ, но не винаги сполучливо: образътъ обикновено е твърде условенъ, принуденъ, декоративенъ („Вихъръ сви“ „На букътъ“). По-сполучени алегии сж: „Извардила марта“ и „Плакала е“...

Характерно е отношението на поета къмъ цвѣтята: — нѣжно, гальовно до слъзливостъ и глезеностъ: „а горкото горско цвѣте“, „рев-